

“EL DĂ LINIȘTE”

Mana pe data de 28 Noiembrie, R2058 - 1 Noiembrie 1896, pag. 259

CÂND dă El liniște, cine poate s-o tulbure?”. Și cine altul decât “Dumnezeul oricărei mângâieri”, ne poate da liniște în mijlocul tulburărilor care se ridică asupra sufletului ca furtunile neașteptate pe mare? Ca și marinarii în pericol pe ocean, strigăm și noi către El, și El ne duce în portul dorit - portul binecuvântat - al liniștii și păcii în Dumnezeu.

Care este strigătul care aduce acest răspuns de pace? Nu este rugăciunea ca orice ocazie de tulburare să fie îndepărtată de la noi, deoarece nu întotdeauna este voința divină ca să aducă pace spiritului omenesc pe această cale; nu întotdeauna aceasta este cea mai bună cale. Dar există un strigăt care întotdeauna aduce liniștea pe care “nimeni n-o poate tulbura”. Aceasta este rugăciunea pentru supunerea dulce, încrezătoare și iubitoare în voința lui Dumnezeu.

“Să se facă, nu voia mea, ci a Ta,
Și a mea să fie una cu ea.
Pace eu cer - dar ea va fi,
O, Doamne, cu Tine una a fi”.

Ce este ceea ce ne tulbură spiritul? Este oare neliniștea cu privire la lucrul meu, finanțele mele, reputația mea, prietenii mei? Presupun că Tatăl meu ceresc va auzi rugăciunea mea și va îndepărta orice cauză aparentă a agitației în ceea ce privește una sau toate acestea chiar azi. Aceasta nu ne va da pacea statornică, deoarece într-o viață atât de plină cu astfel de incertitudini ca acestea, noi ocazii de neliniște se vor ridica probabil chiar mâine.

Dar dacă eu spun: “Doamne, vreau ca toate aceste lucruri care afectează pacea minții mele atât de tare, să fie sub controlul Tău; aranjează Doamne, toate în întregime conform voinței Tale, pentru că Tu ești Tatăl meu și Prietenul meu; voia Ta este ca copiii Tăi să aibă cele mai bune lucruri din toate; și Tu știi ce este mai bine pentru mine. Ce loc de odihnă este acesta! Cum trece simțul responsabilității prea mari; cum grija tulburătoare este mutată, de pe inima prea slabă pentru a o duce, pe umărul puternic, pe care se odihnește în mod corect și ușor guvernarea tuturor lucrurilor.

Dacă această experiență a unui spirit blând și liniștit, care înaintea lui Dumnezeu este de mare preț, nu este atinsă deodată, să nu ne descurajăm. Ea nu este de mare preț doar în sensul valorii sale, ci deseori este de mare preț în sensul costului pentru a o obține.

Ea urmează luptelor succesive, deselor renunțări de sine repetate, și numeroaselor încercări în care grija și iubirea infailibilă a lui Dumnezeu au fost clar manifestate. Am văzut valurile mării în vântul Nordestic, cât de tulburătoare și întunecate erau! Pe neașteptate, ploaia s-a prefăcut în torenți, cu o furie ce părea nemiloasă, și apele nerezistente au devenit perfect calme ca o surpriză copleșitoare. Când furtuna a trecut, soarele ce apunea strălucea glorios, și apele liniștite aveau frumoasele culori de roz și auriu.

Natura își are corespondențele sale spirituale. O surpriză vine după o altă surpriză, pe neașteptate, în mod copleșitor. Spiritul care s-a agitat odată fără liniște în valurile încercărilor mai mici se scufundă în dulcea supunere la întristările mai grele. Noi învățăm că Dumnezeu a fost chiar și în furtună, și în sfârșit iubirea Sa conștientă, prezența Sa statornică, pacea Sa neschimbătoare - frumusețea asemănării cu Dumnezeu - glorifică caracterul și viața.

Selectări